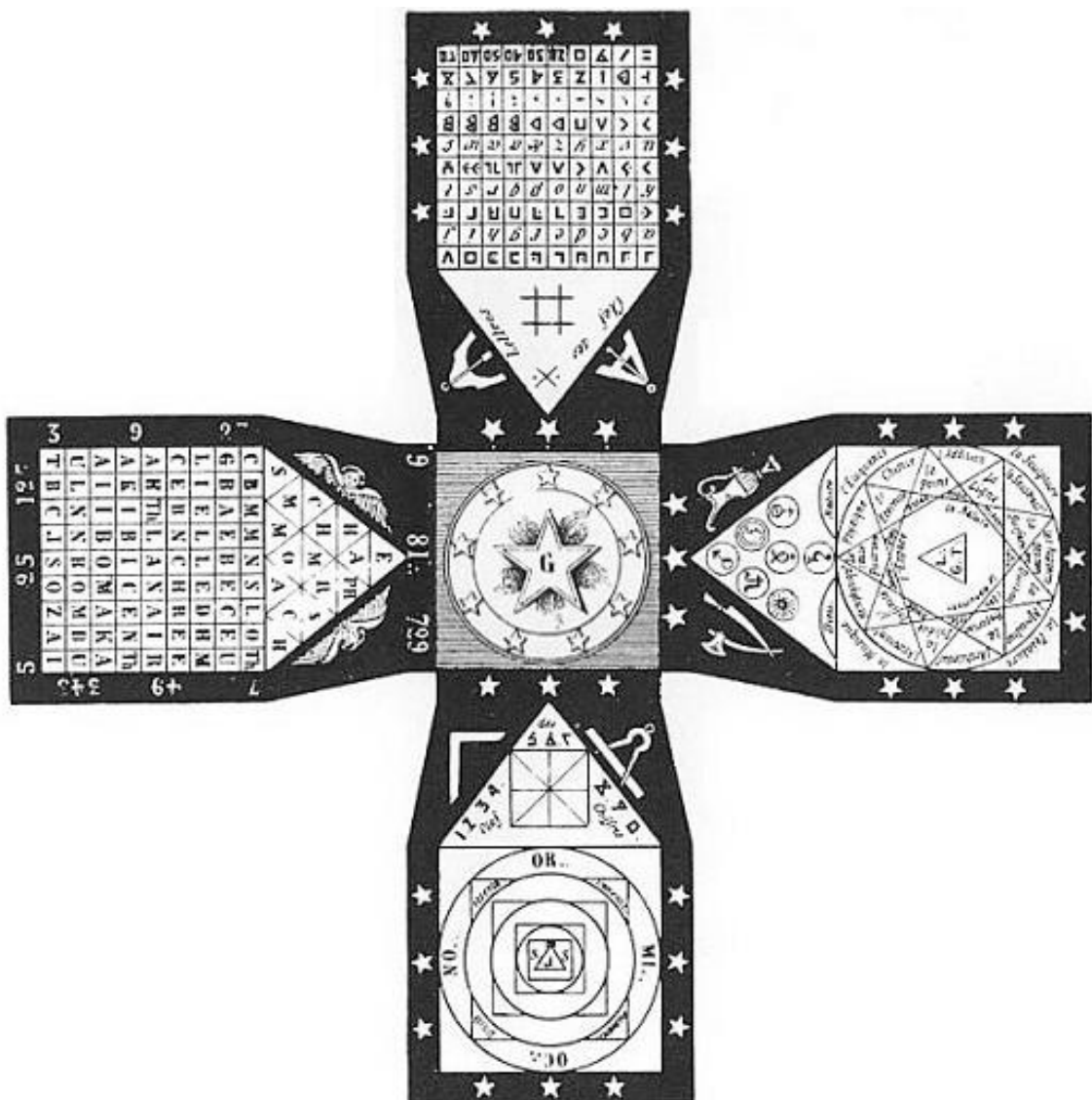

18^{ος} Βαθμός

Πρίγκιψ Ροδόσταυρος Ιππότης
τού Αετού και τού Πελεκάνος

Ο ΠΙΝΑΚΑΣ ΚΑΡΑΞΕΩΣ

σχήμα Σ₁

Το θέμα που θα μας απασχολήσει σήμερα, έχει σχέση με έναν από τους συμβολισμούς που εμφανίζονται στον τάπητα, που είναι μια εικόνα με τρεις εγγεγραμμένους κύκλους μέσα σε τρία τετράγωνα ! Σε παλαιότερα τυπικά υπήρχαν δυο τάπητες, από ένας για τον κάθε ένα ναό. Εξετάζοντας τον πίνακα χαράξεως τού μέλανος ναού βρίσκουμε σχεδιασμένα στο κέντρο του αυτά τα τρία τετράγωνα που περιέχουν τρεις ομόκεντρους κύκλους - *σχήμα Σ₂*.

Κάποιοι τάπητες, Γαλλικής προέλευσης, περιέχουν στο μέσον τού εσώτατου κύκλου τρία διαπλεγμένα ισόπλευρα τρίγωνα τού σχήματος Σ₃, ενώ σε κάποιους άλλους τάπητες, τα τρία τρίγωνα βρίσκονται στο άνω μέρος του εξωτερικού τετραγώνου το ένα μέσα στο άλλο *σχήμα Σ₂*.

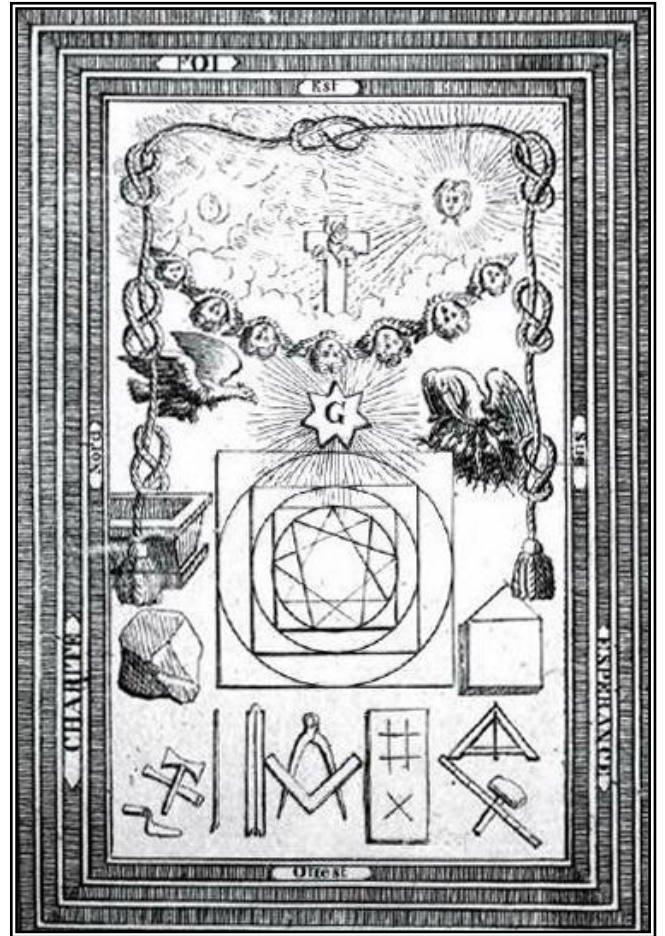
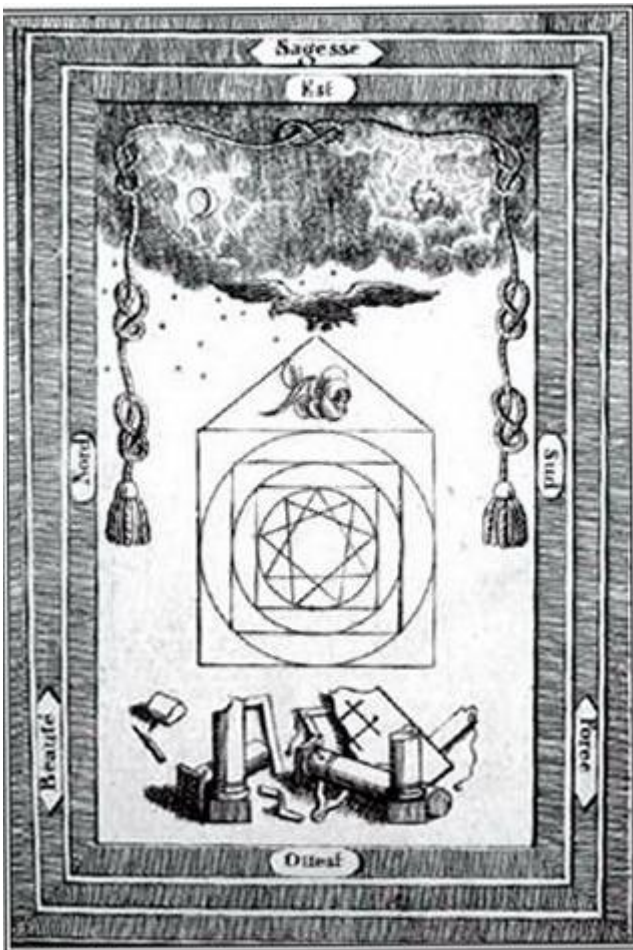
ΤΑΠΗΤΑΣ ΜΕΛΑΝΟΣ (1^{ου}) ΝΑΟΥ

σχήμα Σ₂ - τάπητης τής Βελγικής στοάς τής Mons 18^{ου} αιώνα

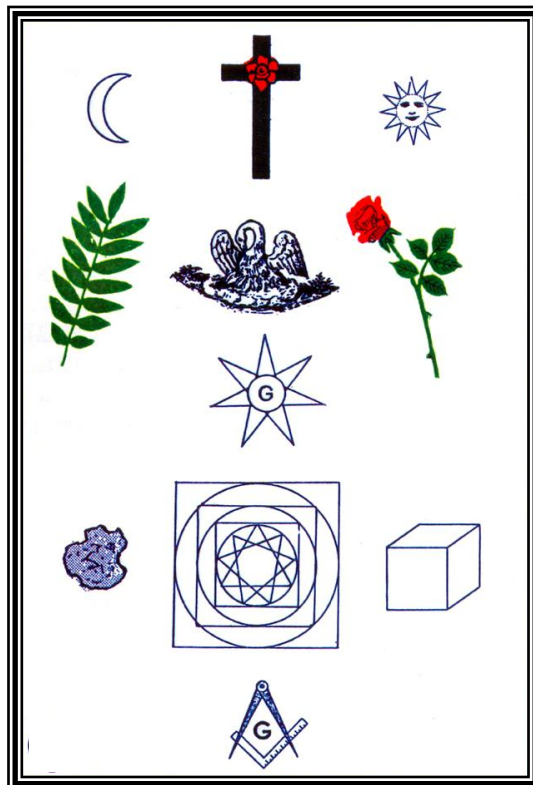
ΠΑΛΙΟΣ ΤΑΠΗΤΑΣ ΜΕΛΑΝΟΣ (1^{ου}) ΝΑΟΥ

ΠΑΛΙΟΣ ΤΑΠΗΤΑΣ ΕΡΥΘΡΟΥ (2^{ου}) ΝΑΟΥ

σχήμα Σ₃

σχήμα Σ₄

σχήμα Σ₅ - τάπητας Ερυθρού Ναου από το Ελληνικό τυπικό

Στην επάνω πλευρά τού εξωτερικού τετραγώνου, ορθώνεται ισόπλευρο τρίγωνο ή ένας αιχμηρός κυβικός λίθος που αναπαριστούν αλληγορικά τον λόφο Γολγοθά και ο οποίος δείχνει σαν να εφιδρώνει αίμα και ύδωρ, κάτι που είναι μια τυπική παρουσίαση των βασάνων τού Υιού τού Θεού - (*Franken Manuscript*).

Πάνω στον κυβικό λίθο υπάρχει ένα Ρόδο που υποδηλώνει γλυκύτητα καθώς και το γράμμα ' , αρχικό τού M*A*T*Σ* και της λέξης που αναφώνησε κατά την στιγμή που εξέπνευσε .

Ο χώρος γύρω από το τετράγωνο είναι γεμάτος με σκοτάδι για να παραστήσει το τι συνέβη κατά την σταύρωση. Κάτω από αυτό, στο Μωσαϊκό δάπεδο, υπάρχουν αρχαία αντικείμενα και τεκτονικά εργαλεία με σπασμένες στήλες όπως φαίνεται στα σχήματα Σ₂ και Σ₃.

Στον πίνακα χαράξεως για τον ερυθρό ναό, στο ανατολικό του μέρος υπάρχει ένας σταυρός που ακτινοβολεί, περιβαλλόμενος από σύννεφα και από τα επτά (7) Χερουβίμ - *σχήμα Σ₄*.

Στο κέντρο τού σταυρού υπάρχει ένα ανοικτό Ρόδο και στο κέντρο του το γράμμα G.

Από κάτω υπάρχουν επίσης τα τρία τετράγωνα μέσα στα οποία υπάρχουν οι τρεις κύκλοι.

Στην επάνω πλευρά, στην κορυφή της κυβικής πέτρας, υπάρχει ένα μικρό βουνό που σχηματίζεται με τρία τρίγωνα που εγκλείονται το ένα μέσα στο άλλο και παριστάνουν αλληγορικά το ιερό βουνό (Γολγοθάς) επάνω στο οποίο μαρτύρησε ο Ιησούς - (*Franken Manuscript*).

Σε άλλα τυπικά, όπως και στο Ελληνικό τυπικό, δεν υπάρχουν τα τρία ως άνω τρίγωνα άλλα στο κέντρο τού εσωτάτου κύκλου τα τρία διαπλεκόμενα τρίγωνα των σχημάτων Σ₄ και Σ₅.

Υπεράνω τού λόφου υπάρχει ένα επτάκτινο ακτινοβόλο άστρο με το γράμμα G στο κέντρο.

Αυτή είναι η αλληγορική παρουσίαση τού Υιού τού ανθρώπου που ανυψώνεται σε όλη του την δόξα - (*Franken Manuscript*). Στην νότια πλευρά ένας πελεκάνος ταΐζει με το αίμα του τα επτά νεογνά του, μια εικόνα απείρου τρυφερότητας - *σχήματα Σ₄ και Σ₅* .

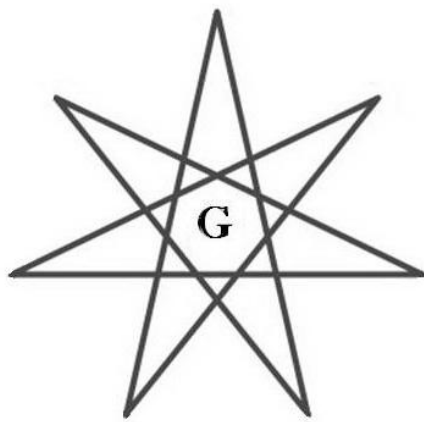
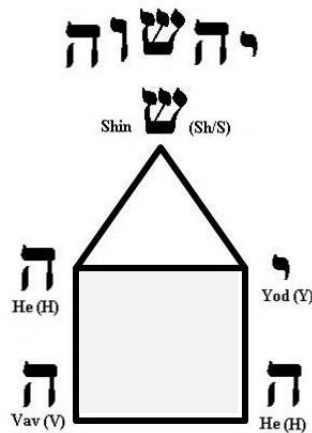
Στον Βορρά ένας αετός με ανοιγμένα τα φτερά, σαν να προσπαθεί να υψωθεί στον ουρανό, είναι η εικόνα τής Υπέρτατης Δύναμης, ενώ από κάτω του υπάρχει ένας ανοικτός τάφος .

Στο εξωτερικό μέρος της ανατολικής πλευράς υπάρχουν ο Ήλιος, η Σελήνη, ένα λευκό περιστέρι και κόρυμβος με 7 κόμβους που ενώνει τον ακατέργαστο με τον κατεργασμένο λίθο.

Στην Ανατολή, επάνω από την έδρα τού Σοφοτάτου υπάρχει Φωτοβόλος Αστέρας, ο οποίος φέρει στο κέντρο του το γράμμα G ή στα παλιά τυπικά αντεστραμμένο το εβραϊκό γράμμα Σιν (ש), για να υποδηλώσει την ενσάρκωση τού Θείου Λόγου στην ανθρώπινη φύση.

{ Το όνομα τού Ιησού στα εβραϊκά είναι Γιεχέσουα **יהושע** , δηλαδή στο μέσον τού ονόματος

τού Γιεχωβά יהיה έχει προστεθεί το γράμμα Σιν ש που μοιάζει με τριπλή φλόγα - σχήμα Σ₇. Το Εβραϊκό γράμμα Σιν ש , σημαίνει αιχμηρός (διείσδυση) και έχει αριθμητική αξία 300.

σχήμα Σ₆σχήμα Σ₇σχήμα Σ₈

Το Πνεύμα τού Θεού Ρουάχ Ελοχίμ (Τένεση κεφ. 1: 2 - Εβρ : רוּחַ אֱלֹהִים) έχει και αυτό κατά την Γκεμάτρια αριθμητική αξία 300. Διότι : מ = 40, י = 10, ה = 5, ל = 30, א = 1, ה = 8, ו = 6, ך = 200. Το αθροισμα 40 + 10 + 5 + 30 + 1 + 6 + 200 = 300 . Άρα το όνομα Γιεχέσουα (Ιησούς) συμβολίζει το ενελισσόμενο τριαδικό Πνεύμα τού Θεού (Σιν - ש) που γονιμοποιεί τα τέσσερα στοιχεία που συμβολίζονται με το Τετραγράμματο ή άφατο όνομα τού Θεού יהיה.

Συνεπώς στο σχήμα ο Λόγος, με το όνομα Ιησούς, ενσαρκώνεται συμβολικά σαν πυραμιδοειδής Κυβικός Λίθος, σύμβολο τού Σύμπαντος, δηλαδή κυριαρχεί ή κυβερνά τα τέσσερα κοσμολογικά στοιχεία ή αντιστοίχως τα τέσσερα επίπεδα της Δημιουργίας - σχήμα Σ₁₂ }.

Παρατηρούμε μια πλήρη ομοιότητα τού κεντρικού σχήματος των ταπήτων τού 18^{ου} βαθμού, με την απεικόνιση της γκραβούρας των σχημάτων Σ₁₃ και Σ₁₄ τα οποία αναπαριστούν σχηματικά, σε ένα Γερμανικό Τεκτονικό εγχειρίδιο (Maurisches Handbuch - Leipzig 1829), τον Κυβικό λίθο που έρευνε αίμα και ύδωρ, για τον οποίο γίνεται τόσος λόγος στον 18^ο βαθμό ! Το τριπλό τρίγωνο, που το συναντούμε παλιά στον διάκοσμο τού ναού τού 4^{ου} βαθμού, συγκαταλέγεται σήμερα μεταξύ των συμβόλων τού 32^{ου} βαθμού - Πρίγκ* τού Βασ* Μυστικού. Στον 32^ο βαθμό έχουμε την παρακάτω εκπληκτική περικοπή, σύμφωνα με την οποίαν :

« η Αλχημεία και η Καμπαλά συνέπραξαν και σε αυτές οφείλουμε την αλληγορία του απολεσθέντος Λόγου , ο οποίος θα μας παράσχει την Γνώση ».

Έτσι τα τρία τρίγωνα στον εσώτατο κύκλο τού τάπητα συμβολίζουν τα σταδία ξεδιπλώσεως της Δημιουργίας, όπως εκφράζονται στο σχέδιο τού Καμπαλιστικού δένδρου της ζωής και αποδίδονται τελικά στο εξωτερικό τετράγωνο που ονομάζεται Βασίλειο (Malkuth - מלכות).

Η εικόνα αυτή μπορεί να οδηγήσει σε ενδιαφέρουσες ερμηνείες για το **I.N.R.I** - σχήμα Σ₁₂. Οι τρεις κύκλοι και οι τρεις κυβικές πέτρες ή τα τρία τετράγωνα τού τάπητος συμβολίζουν αντιστοίχως την Τριαδική Φύση και την Τριαδική Εκδήλωση τού Θεού σαν :

Πατήρ - Παντοδυναμία (ο έσω κύκλος - με κοσμική έκφραση το εσωτερικό τετράγωνο).

Υιός - Παναγάπη (ο μεσαίος κύκλος - με κοσμική έκφραση το μεσαίο τετράγωνο) και

Άγιο Πνεύμα - Πανσοφία (ο έξω κύκλος - με κοσμική έκφραση το εξωτερικό τετράγωνο).

Το ότι οι κύκλοι είναι ομόκεντροι (ομοούσιοι) και επεκτείνονται ακτινικά παραπέμπει στον τρόπο που ένα κύμα δημιουργείται και διαδίδεται από την πτώση μιας πέτρας (') στο νερό.

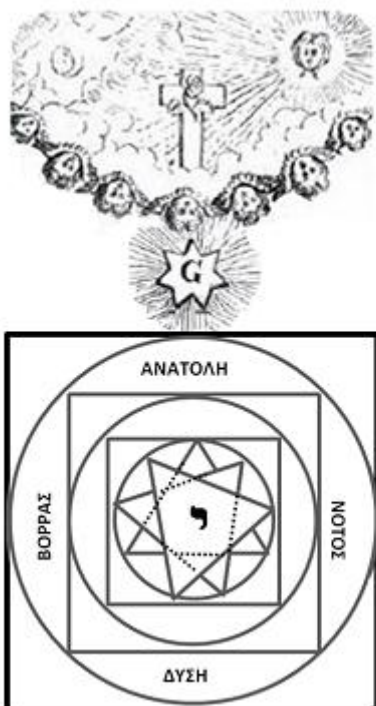
Το 1^ο κύμα της Θείας εκδήλωσης είναι το στάδιο τής Πανσοφίας τού Αγίου Πνεύματος.

Το 2^ο κύμα της Θείας εκδήλωσης είναι το Λογοϊκό /Αυτοεπιγνωσιακό τής Αγάπης τού Υιού.

Το 3^ο κύμα της Θείας εκδήλωσης είναι το στάδιο τής Παντοδυναμίας τού Πατρός Θεού.

Από την σκοπιά τού ανθρώπου, ως μικροκόσμου, μπορούμε να ερμηνεύσουμε το σύμβολο τού τάπητα ως εξής :

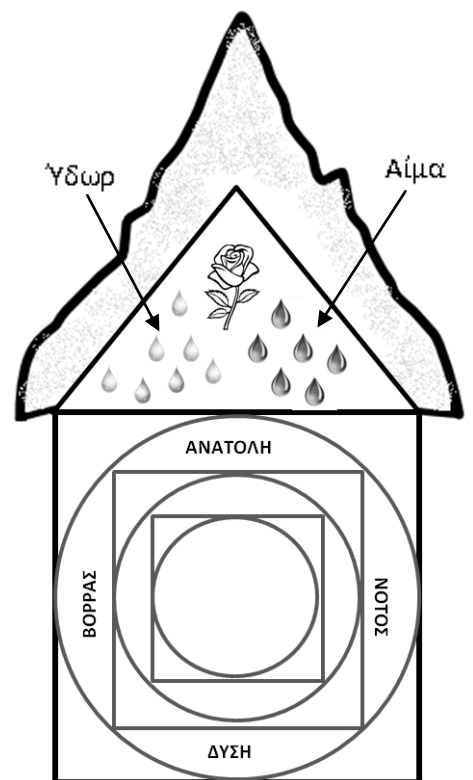
Οι τρεις ομόκεντροι κύκλοι συμβολίζουν τους βαθμούς της συνείδησης και Αυτοεπίγνωσης (Θεία φύση) η οποία όμως στον κοινό άνθρωπο είναι εγκλωβισμένη μέσα στα τετράγωνα της υλικής πραγμάτωσης που συμβολίζουν τα διάφορα επίπεδα της Κοσμικής Δημιουργίας.

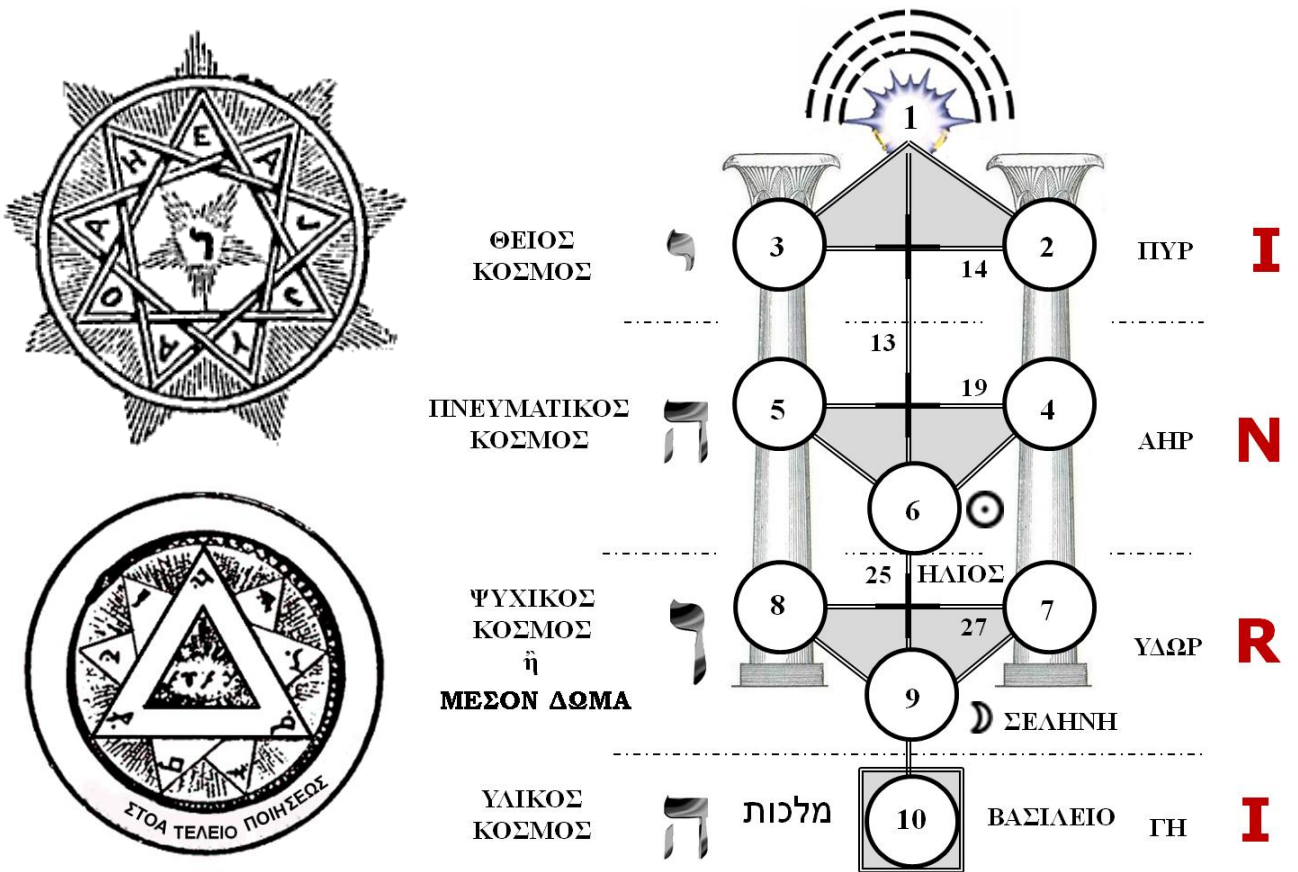
σχήμα Σ₉

σχήμα Σ₁₀ (Σ₂)

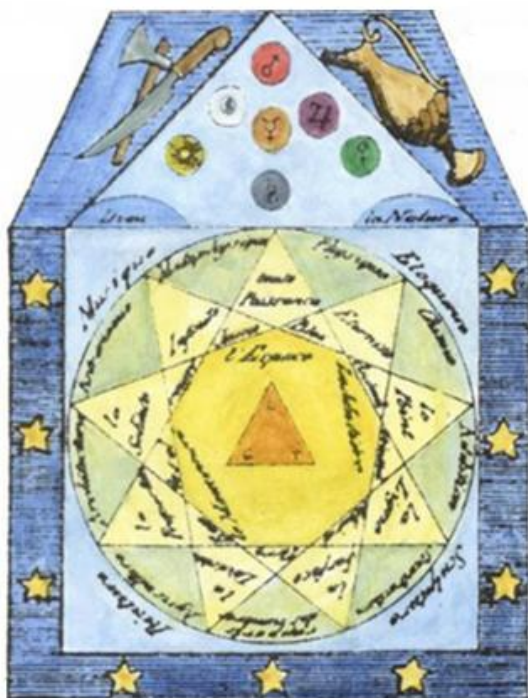
σχήμα Σ₁₁

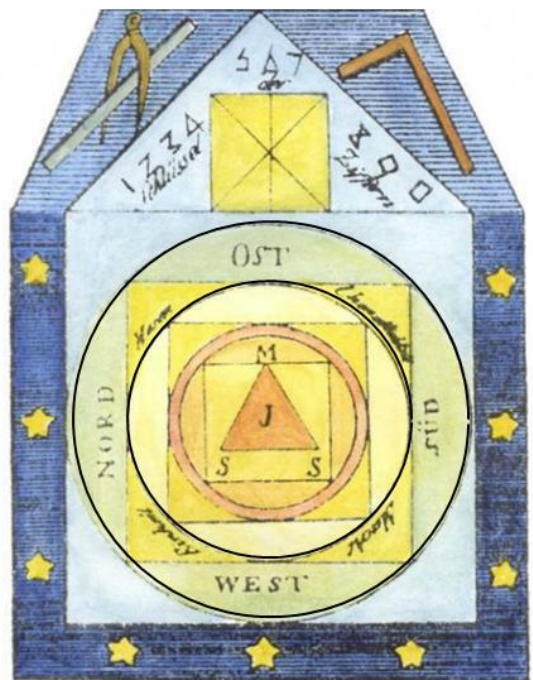
σχήμα Σ₁₂

ΓΚΡΑΒΟΥΡΑ ΤΟΥ ΚΥΒΙΚΟΥ ΛΙΘΟΥ

(Από Τεκτονικό εγχειρίδιο - Maurisches Handbuch - Λειψία 1829)

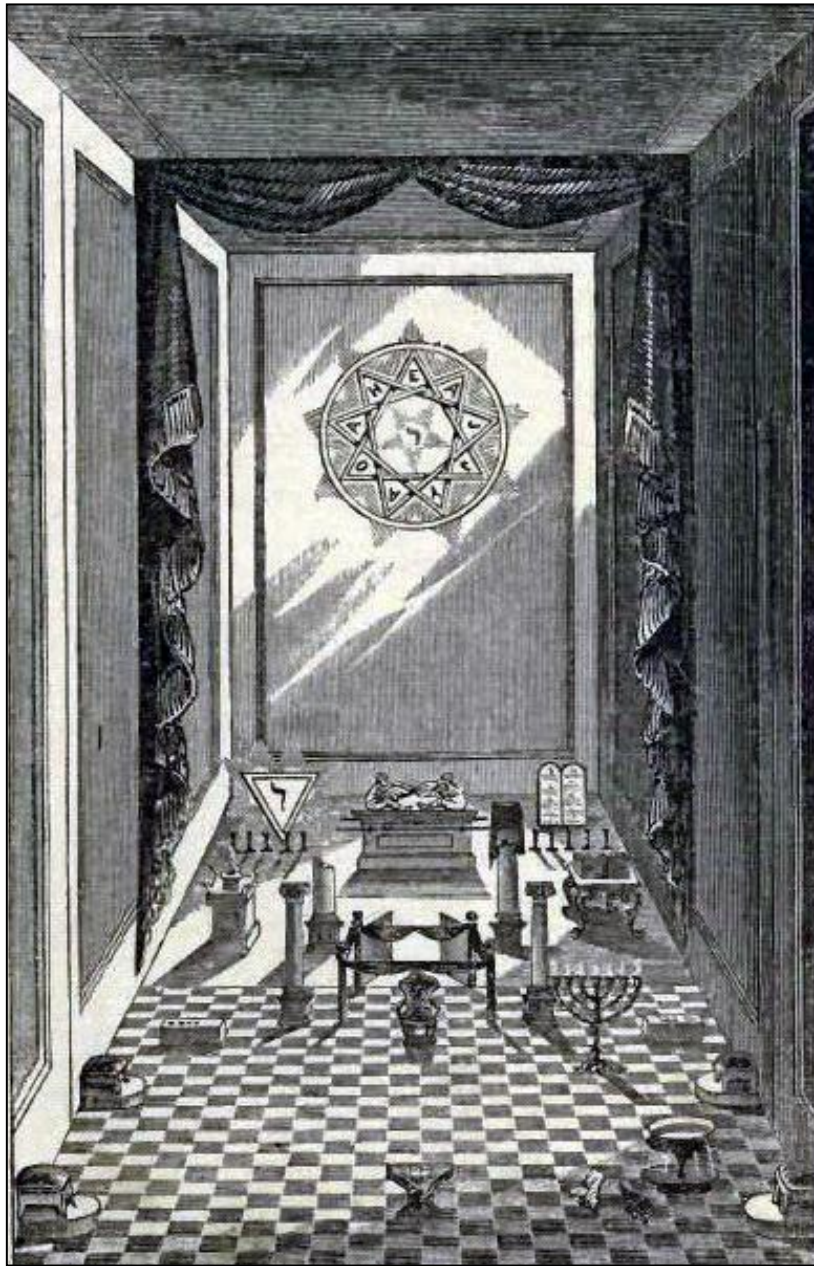

σχήμα Σ₁₃

σχήμα Σ₁₄

ΔΙΑΚΟΣΜΟΣ ΝΑΟΥ ΣΕ ΒΑΘΜΟ ΜΥΣΤΙΚΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Από την « Cyclopaedia and Dictionary of Freemasonry » τού Robert Macoy 33^ο - (1872)

Κατά σειρά τάξεως, εκ των έσω προς τα έξω, συμβολίζουν την συνείδηση τού **πνευματικού** επιπέδου, τού **ψυχογονητικού** επιπέδου ή **Μέσου δώματος** και τέλος την συνήθη σε εγρήγορση συνείδηση μέσω των πέντε αισθήσεων τού **αιθεροφυσικού** επιπέδου στο οποίο ζούμε.

Είναι δε πασιφανής ο ρόλος τού Ρόδου ή τού αντεστραμμένου Σιν **Ψ**, όπως αναλύσαμε στα προηγούμενα σχόλια, όταν αυτό ανθίσει επάνω στην τετράδα των στοιχείων σαν συνείδηση, επί των οποίων θα καταστεί το κυρίαρχο στοιχείο (Πεμπτουσία) - *σχήμα Σ₆* .

Η συνειδησιακή ταύτιση τού τετραγώνου (γνώμονος) με τον κύκλο (διαβήτη) ή ο απεγκλωβισμός της συνείδησης, ταυτίζεται με τον Φιλοσοφικό τετραγωνισμό τού κύκλου .

Ήδη από τον 4^ο βαθμό έχει γίνει η διαπίστωση ότι διήλθαμε από τον γνώμονα στον διαβήτη. Προς το παρόν όμως η αληθινή φύση τού ανθρώπου (η προ της πτώσεως), παριστάμενη με τον κυβικό λίθο, ρέει ἢ δακρύζει αίμα και ύδωρ, με αποτέλεσμα τα εργαλεία της Τέχνης να είναι κατεστραμμένα. Δηλαδή δεν δύνανται να εκπληρώσουν τον σκοπό τους, τουτέστιν να βοηθήσουν να δημιουργηθεί μια εξελιγμένη προσωπικότητα που θα κερδίσει την Αθανασία. « *ἰδοὺ μυστήριον ὑμῖν λέγω· πάντες μὲν οὐ κοιμηθησόμεθα, πάντες δὲ ἀλλαγησόμεθα ... , δεῖ γὰρ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν. ὅταν δὲ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσῃται ἀφθαρσίαν καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσῃται ἀθανασίαν, τότε γενήσεται ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος· κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νῆκος, ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον ; ποῦ σου, ἄδη, τὸ νῆκος ; » (Προς Κορινθίους κεφ. 15, 51, 53 : 55).*

Το ύδωρ συμβολίζει αφενός την αλήθεια και αφετέρου το συναίσθημα και τον ψυχισμό, ενώ το αίμα (ο οίνος) την πνευματικότητα.

Αυτό ερμηνεύεται ως αδυναμία τού ενσαρκωμένου ανθρώπου να υψωθεί πνευματικά ώστε να βιώσει και να συγκρατήσει μέσα του την αλήθεια, αλλά και να εφαρμόσει την πραγματική ηθική (βάπτισμα εις άφεση αμαρτιών) απαλλασσόμενος από τα πάθη και τις επιθυμίες.

« *Ὅτι χαριζόμενοι τοῖς Ἰουδαίοις μετὰ τὸ τεθάναι, νύττουσιν αὐτῶ λόγῃην.*

Ὅτι αἷμα καὶ ὕδωρ ἐξῆλθε, τὸ μὲν ἢ δεικνύον αὐτὸν ἄνθρωπον, τὸ δὲ ὑπὲρ ἄνθρωπον ·

ἢ ὅτι τὸ μὲν ὕδωρ σημαίνει τὸ βάπτισμα, τὸ δὲ αἷμα τὸ πόμα ἡμῶν τὸ πνευματικόν » -

[☞ σχόλια στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο - Migne J.P., Patrologia Graeca, Paris 1857 -1866].

« *Τῶν μὲν οὖν ἄλλων νεκρῶν σωμάτων τὸ αἷμα πῆγγυται, καὶ ὕδωρ καθαρὸν οὐκ ἀπορρέει· τοῦ δὲ κατὰ τὸν Ἰησοῦν νεκροῦ σώματος, τὸ παράδοξον καὶ περὶ τὸ νεκρὸν σῶμα ἦν αἷμα καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῶν πλευρῶν προχυθέν » - [Ὁριγένης κατὰ Κέλσου].*

Η λέξη Golgotha (Γολγοθά) προέρχεται από την Αραμαϊκή λέξη « Γκουλγκουλτά » η οποία σημαίνει « τόπος κρανίου » ἢ την παραπλήσια Εβραϊκή « Γκουλγκολέθ » = κρανίο - **גולגולת**.

Και αν ο Γολγοθάς είναι το σύμβολο τού ανθρωπίνου κρανίου, όπου βρίσκεται ο εγκέφαλος και η επίφυση, τότε σίγουρα εκεί βρίσκεται το ανώτερο κέντρο ἢ το σημείο επαφής της Συνείδησης τού ανθρώπου με το Πνεύμα, κάτι στο οποίο μπορεί να βρεί μια αιτιολόγηση ο όρος **Heredom** στην Ελληνική του απόδοση ως **H(i)ero dom** , λέξη που ερμηνεύεται ως « *ιερός δόμος (οικία)* », το μέρος όπου ο Ιησούς άφησε το Πνεύμα του : « *καὶ φωνήσας φωνῆ μεγάλη ὁ Ἰησοῦς εἶπε· πάτερ, εἰς χειράς σου παρατίθεμαι τὸ πνεῦμά μου* » (Λουκάς κεφ. 23: 46).

Αν μελετήσουμε τις διάφορες θρησκευτικές παραδόσεις, θα παρατηρήσουμε ότι όλες αποκαλύπτουν τις ίδιες αυτές αναλλοίωτες αλήθειες, τα ίδια αυτά κοσμικά γεγονότα.

Δεν είναι μόνον ο Ινδουϊσμός, πού διδάσκει ότι η Δημιουργία έχει απορρεύσει από την ενέργεια της 3^{ης} εκδήλωσης της Θεότητας και ότι τα τέσσερα κοσμικά στοιχεία, έχοντας προκύψει από την αρχή της εξατομίκευσης πού χαρακτηρίζει την όψη αυτή της Θεότητας, έχουν εξελιχτεί με σταδιακές διαφοροποιήσεις.

Αν στραφούμε προς τις Ιουδαϊκές Γραφές, στην Γένεση συναντούμε την εξής διατύπωση :
« Το Πνεύμα τού Θεού - η Τρίτη όψη, η Σοφία - εφέρετο επί της επιφανείας τών υδάτων ».

Τα ύδατα, στην προκειμένη περίπτωση, δεν είναι παρά ένας συμβολισμός για την ύλη.

Αλλά και οι Γραφές τών άλλων μεγάλων θρησκείων χρησιμοποιούν την ίδια αυτήν εικόνα.

Η ίδια αυτή διδασκαλία των Ιουδαϊκών Γραφών δεσπόζει και στον Χριστιανισμό, εφόσον η Χριστιανική εκκλησία έχει δανειστεί από αυτές τούς κοσμογονικούς της συμβολισμούς.

Έτσι η Θεία ενέργεια πού ζωοποιεί την ύλη είναι και πάλι η εκπόρευση της 3^{ης} όψεως ή 3^{ου} Προσώπου της Χριστιανικής Τριάδας, παριστάμενη με τον εξωτερικό κύκλο τού τάπητα.

Θα μπορούσαμε να αναφερθούμε και σε κείμενα άλλων μεγάλων εκπαιδευτών, πού μας μιλούν κάτω από το ίδιο πνεύμα, των οποίων η ομόφωνη διδασκαλία συνοψίζεται ως εξής :

« Η ύλη, η προορισμένη για την εξέλιξη τού σύμπαντος διαποτίζεται από την Θεία Ζωή και η όψη κάτω από την οποία γίνεται η ενέργεια αυτή είναι η 3^η όψη ή 3^ο πρόσωπο τής Θεότητας ».

Η ενέργεια αυτής της όψεως τού Θεού επικρατούσε κατά τα πρώτα στάδια τής Δημιουργίας, έχοντας στην συνέχεια παραμεριστεί, κατά κάποιον τρόπο, από την 2^η όψη της Τριάδος, την όψη τού « Υιού », που αντιπροσωπεύει την ενεργό μέσα στους οργανισμούς Ζωή, σαν Συντηρητή, Υποστηρικτή και Οργανωτή των μορφών.

Η κατασκευή και ζωογόνηση της ύλης από την ενέργεια της 3^{ης} όψεως, αναφέρεται συχνά στην Εσωτερική φιλοσοφία σαν έργο τού 1^{ου} κύματος ζωής μέσα στο Ηλιακό μας σύστημα.

Γιατί πράγματι, όπως ξετυλίγεται ένα κύμα, κατά τον ίδιο τρόπο και η Θεία Ζωή απλώνεται για να δομήσει από την προθύλη τα υλικά άτομα τα οποία θα απαρτίσουν το όλο σύστημα.

Τα υλικά περιβλήματα προστίθενται το ένα στο άλλο, έτσι ώστε να μπορέσουν διαδοχικά, το ένα μετά το άλλο, να δραστηριοποιηθούν σαν φορείς ή οχήματα κάθε μορφής ζωής.

Ο άνθρωπος έχει περιβληθεί και αυτός, με επτά φορείς, ικανούς να μεταφέρουν κάθε είδους κραδασμούς, τόσο εκείνους πού εκπέμπει, όσο και εκείνους πού δέχεται - [28^{ος} βαθμός] .

Εφ' όσον η φύση των κραδασμών γίνεται ολοένα και πιο λεπτή, όλοι αυτοί οι φορείς, ο ένας μετά τον άλλον, αρχίζουν να ενεργοποιούνται, ώστε να αποκρίνονται σε όλα τα πεδία, παρέχοντας έτσι την δυνατότητα στην έγκλειστη Ζωή να λειτουργεί διά μέσου αυτών.

Πρόκειται, όπως είπαμε, για την Ζωή της 2^{ης} όψης της Θεότητας, πού στον Χριστιανισμό είναι γνωστή σαν « Ζωή τού Υιού », διά Τού οποίου όπως το Ευαγγέλιο αναφέρει :

« πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονεν » (Ιωάννης κεφ. 1: 3).

Είναι Εκείνη η Δύναμη (η Αγάπη) που κατά το τυπικό τού μαθητή ενώνει και συντονίζει όλη την πλάση, παριστάμενη από τον μεσαίο κύκλο τού τάπητα.

Όταν η Ζωή αυτή, πού οργανώνει καί συγκροτεί τις μορφές, απλώνεται μέσα στο Σύμπαν, αρχίζει να εκπέμπει δονήσεις που συγκεντρώνουν την υλη (την προετοιμασμένη ήδη από το 1^ο κύμα ζωής, ώστε να είναι εύπλαστη και υπάκουη) και αρχίζει να λαμβάνει χώρα η δόμηση τών μορφών στα υψηλότερα πεδία, παριστάμενη από το μεσαίο τετράγωνο τού τάπητα.

Κατά το πρωταρχικό βέβαια αυτό στάδιο οι μορφές δεν είναι παρά τα πρότυπα (υποδείγματα) εκείνων πού θα εμφανιστούν αργότερα κατά την διαδρομή τής εξελίξεως.

Δεν πρόκειται δηλαδή για μορφές, σαν αυτές πού νοούμε στον φυσικό κόσμο με την λέξη αυτή, για αντικείμενα δηλαδή συγκεκριμένα πού να μπορούν να δώσουν γέννηση σε συγκεκριμένες ιδέες, αλλά για εκείνο πού ο νους μας με κόπο προσπαθεί να συλλάβει, όταν μέσα από ένα μεγάλο αριθμό αντικειμένων συγκρατούμε τα κοινά μόνον χαρακτηριστικά τους, απαλείφοντας αυτά τα ίδια τα συγκεκριμένα αντικείμενα.

Ο κύκλος τού τάπητα είναι το παράδειγμα μιας από τις πιο απλές ιδέες, πού μπορεί να συγκρατήσει ο νους μας. Ποιά όμως είναι η χαρακτηριστική ιδιότητα τού κύκλου ;

Είναι « ένας επίπεδος χώρος που περιβάλλεται από μια γραμμή, την περιφέρεια, της οποίας κάθε σημείο απέχει ίση απόσταση - R - από ένα κεντρικό εσωτερικό σημείο, το κέντρο » .

Η σταδιακή αύξηση της ακτίνας - R - παραπέμπει στην επέκταση ενός τεράστιου κύματος.

Αν από όλα αυτά τα συγκεκριμένα αντικείμενα, πού έχουν ως κοινό τους σημείο την ιδιότητα τού κύκλου, που προαναφέραμε, κατορθώσουμε να εξάγουμε την ιδέα τού κοινού χαρακτηριστικού των, διαχωρίζοντας την από τον κάθε συγκεκριμένο κύκλο και κάνοντας την ένα συνειδησιακό αντικείμενο, τότε θα έχουμε ανυψωθεί από το συγκεκριμένο στο αφηρημένο και θα έχουμε λάβει κάποια ιδέα του τί σημαίνει ένα « **αρχέτυπο** » στα ανώτερα επίπεδα.

Όταν ο Δημιουργός αρχίζει να εξελίξει ένα Σύμπαν, οι πρωταρχικές του ενέργειες είναι

αυτής της φύσεως. Δημιουργεί τα αρχέτυπα, ας τα πούμε πιο παραστατικά « καλούπια ». Το αρχέτυπο πού πηγάζει από την Θεία Διάνοια, γεννά στον υλικό κόσμο, παριστάμενον με το τετράγωνο, μιά αναρίθμητη ποικιλία τύπων, μέσα από τούς οποίους το ίδιο εκφράζεται. Ο κόσμος των Αρχετύπων είναι ο πρώτος πού δημιουργείται και από αυτόν εξαρτάται όλη η εξέλιξη στους κατώτερους κόσμους. Ο κόσμος αυτός - όπως λέγεται - περικλείει μέσα του, δυνάμει, όλες τις μορφές και οι ιδέες αυτές επαναλαμβάνονται και αναπαράγονται με περισσότερες λεπτομέρειες από τον Μ*Α*Τ*Σ* με την συνδρομή της Παγκοσμίου Ψυχής ή τού Πυρός που περικλείεται στον αφορισμό I.N.R.I., δηλαδή την « μορφή εκείνη της Ενεργείας » που επικοινωνεί με το Πνευματικό επίπεδο των Αρχετύπων και είναι η αίτια της υπάρξεως και συντηρήσεως όλων των φαινομένων κατά το τυπικό του 18^{ου} βαθμού.

Η Ζωή αρχίζει την εξέλιξη της με μεταβολές πού υπαγορεύονται από την Θεία Υπερσυνείδηση τού Πατρός και οι μεταβολές αυτές είναι προγενέστερες από το πλάσιμο κάθε μορφής. Εφ' όσον το κύμα της Θείας Ζωής κατέρχεται προς τα υλικά στρώματα, τα ολοένα και πιο πυκνά, συγκεντρώνει την ύλη τους σε μορφές πιο διακριτές, έως ότου αφού διασχίσει όλα τα επίπεδα, το ένα κατόπιν τού άλλου, φτάνει τέλος στην δόμηση των ορυκτών μορφών. Μέσα στις μορφές αυτές η Ζωή βρίσκεται στο έσχατο σημείο τού περιορισμού της, ενώ η στοιχειώδης συνείδηση που υφίσταται είναι σε κατάσταση πολώσεως.

Είναι η διαδικασία της ενέλιξης της Ζωής μέσα στην ύλη, το κατιόν τόξο τής Δημιουργίας. Το στάδιο αυτό της ενέλιξης συμβολίζεται με το τετράγωνο ή τον ακατέργαστο κυβικό λίθο. Από το σημείο αυτό η Ζωή θα αρχίσει την άνοδο της, αναπτύσσοντας σταδιακά τις ενεργημένες δυνάμεις της που συμβολίζονται με τους επτά κόμβους τού κορύμβου τού τάπητος.

Ας δούμε με ποιό τρόπο η Θεία Ζωή και η Θεία Συνείδηση θα αναπτύξουν μέσα από την σε σπέρμα ζωή τού ορυκτού την ικανότητα να ανταποκρίνονται, κατά τα πρώτα ανοδικά εξελικτικά στάδια. Σε γενικές γραμμές μπορούμε να συνοψίσουμε την ενέργεια της ζωής ως εξής: « Η Ζωή δέχεται τούς εξωτερικούς κραδασμούς, πού η ύλη της μορφής της μεταβιβάζει, και αντιστοίχως ανταποκρίνεται με κραδασμούς, πού η ίδια εκπέμπει προς τα έξω. »

Η ζωή η έγκλειστη μέσα στην πέτρα έχει μια δυνατότητα να αποκρίνεται εντελώς περιορισμένη, εν μέρει λόγω της «σπερματικής» καταστάσεως της και εν μέρει λόγω της τραχύτητας τού φορέα πού την περικλείει.

Για τεράστια χρονικά διαστήματα η ζωή παραμένει έγκλειστη μέσα στην αλύγιστη θήκη του

ορυκτού ενεργώντας από μέσα προς τα έξω όπως κάθε ζωή ασκούμενη πάνω στην ύλη, ώστε να αυξάνει η ελαστικότητα της μορφής και παράλληλα η ικανότητα τού να αποκρίνεται.

Έχει διαπιστωθεί το πόσο οι κρούσεις ήταν τρομακτικές κατά τα πρώτα δημιουργικά στάδια. Αν γυρίσουμε πίσω στις περιόδους όπου η Γή μας δεν στέγαζε ακόμη την ανθρωπότητα, θα δούμε πόσο γιγαντιαίες υπήρξαν οι ενέργειες τής φύσης, αποτελούμενης μόνο από ορυκτές μορφές. Σεισμοί, εκρήξεις, θραύσεις υλικών, διάλυση και αναδόμηση, όλα σε μία κλίμακα τρομακτική, γιγαντιαία. Και πίσω από όλα αυτά η Ζωή, στην προσπάθεια της να μαλάξει την ύλη, κάνοντας την πιό εύπλαστη και πιό ικανή στο να αποκρίνεται.

Και εφόσον παντού όπου υπάρχει Ζωή, υπάρχει και συνείδηση, ικανότητα δηλαδή ανταποκρίσεως. Η ικανότητα αυτή αναπτύσσεται διεγερόμενη από την περιβάλλουσα ζωή τού Δημιουργού, διότι Αυτός κατοικεί μέσα σε όλα, περιβάλλει και διαπερνά τα πάντα.

Η θρεπτική του θερμότητα - I.N.R.I - δίνει στην σπορά της ζωής αύξηση και έκταση, κάνοντας την κάποτε ικανή να αποτελέσει ένα ανεξάρτητο κέντρο ζωής.

Βλέπουμε έτσι την έγκλειστη μέσα στην πέτρα ζωή να πάλλει με περισσότερη ένταση, εφ' όσον οι εξωτερικές δονήσεις επαναλαμβάνονται ολοένα και πιο έντονες.

Η ασταμάτητη αυτή ανταλλαγή κρούσεων, η επικοινωνία της ζωής με την ύλη και της ύλης με την ζωή, θα οδηγήσει κάποτε προς ένα εξελικτικό στάδιο όπου :

το **φυτικό βασίλειο** αρχίζει να αναφαίνεται στις πιό στοιχειώδεις μορφές του.

Από το στάδιο αυτό και καθόλη την ανοδική πορεία της εξέλιξης, η ζωή είναι πλέον σε θέση να εκδηλώνει τις πρώτες αρχές και τα πρώτα χαρακτηριστικά της ικανότητας πού ονομάζουμε συνείδηση, μια ικανότητα πού έλλειπε από το ορυκτό.

Τα χαρακτηριστικά αυτά είναι η ικανότητα αποκρίσεως της εσωτερικής ζωής με ορισμένες διαθέσεις στις εντυπώσεις πού φθάνουν από το εξωτερικό περιβάλλον.

Και αφού η ζωή αναπτύξει κατά το ορυκτό στάδιο την ικανότητα της απόκρισης, το επόμενο εξελικτικό στάδιο αρχίζει από το σημείο αυτό, και μαζί με την ικανότητα απόκρισης εμφανίζεται η αίσθηση, ευχαρίστηση ή πόνος, διακριτές εκδηλώσεις, διά μέσου των οποίων η ζωή αποκρίνεται στις αρμονικές ή δυσαρμονικές εντυπώσεις πού φθάνουν από έξω.

Όταν η ζωή έχει αναπτύξει ως ένα σημείο την ικανότητα της αίσθησης ή ερεθιστικότητας, η εξέλιξη επιταχύνεται και :

το **ζωικό βασίλειο** αρχίζει σταδιακά να κάνει την εμφάνιση του.

Εφόσον η ερεθιστικότητα, κύριο χαρακτηριστικό τού ζωικού βασιλείου, αναπτύσσεται ολοένα και περισσότερο και οι ζωικές μορφές εξελίσσονται κάτω από την πίεση της ζωής με μια αυξανόμενη πλαστικότητα και ικανότητα για αίσθηση, έρχεται τέλος σε εκδήλωση το επόμενο στάδιο, πού είναι η δόμηση της **ανθρώπινης μορφής**.

Από την ίδια την φύση του και από ορισμένα θεμελιακά χαρακτηριστικά, το φυσικό σώμα μέσα στο οποίο κατοικεί το ανθρώπινο Εγώ, είναι όμοιο με το σώμα τού ζώου, πού η ζωή είχε δομήσει πριν από την εμφάνιση τού ανθρώπου.

Ο αιώνιος Θεός έπλασε τον άνθρωπο από την σκόνη της γης μας λένε οι Ιουδαϊκές Γραφές. Είναι ένας συμβολισμός για να δηλωθεί ότι τα ίδια γήινα υλικά πού είχαν συνθέσει τις κατώτερες μορφές ζωής χρησιμοποιήθηκαν αργότερα για την δόμηση τού φυσικού φορέα τού ανθρώπου, τού δοχείου αυτού τού προορισμένου να δεχτεί το νέο κύμα της θείας Ζωής και να υπηρετήσει το ανθρώπινο Εγώ ή το ανθρώπινο Πνεύμα.

Η Εσωτερική φιλοσοφία μας διδάσκει ότι το 3^ο αυτό κύμα ζωής δεν πηγάζει ούτε από την 3^η ούτε από την 2^η αλλά από την 1^η όψη τού Δημιουργού πού για το λόγο αυτό και αποκαλείται « Υπέρτατο Ον », παριστάνεται δε με **τον εσώτατο κύκλο τού τάπητα**.

Από Αυτόν πηγάζει αυτή η εκπόρευση, το 3^ο κύμα ζωής, πού θα τερματίσει την εξέλιξη. Όταν το 3^ο κύμα ζωής κατέρχεται προς την Γη και το ανθρώπινο Εγώ προεκβάλλεται και φέρεται προς το σκηνώμα πού θα πρέπει να καταλάβει, η ίδια διαδικασία πού αναφέραμε επαναλαμβάνεται και πάλι.

Γιατί είναι το σπέρμα μόνον της πνευματικής ζωής πού παρέχεται και όχι αυτή η ίδια η Ζωή στην πλήρη ανάπτυξη της. Για αυτό περιβάλλεται με φορείς ικανούς για μια περαιτέρω ανάπτυξη, ικανούς να αποκρίνονται και να εκφράζουν με τούς κραδασμούς τους τις διάφορες καταστάσεις και ιδιότητες πού αφυπνίζονται μέσα στο σπέρμα της ζωής πού περικλείουν. Από την στιγμή αυτή το σπέρμα τής Θείας Ζωής, περιβαλλόμενο από την ζωή τού Υιού, τού Λόγου, αρχίζει να πάλλει και να ζει σαν ανθρώπινη οντότητα, σαν ένα ανθρώπινο **Εγώ**. Αλλά πριν προχωρήσουμε στο θέμα αυτό, ας δούμε ποιά είναι τα χαρακτηριστικά αυτού τού νηπίου ανθρώπινου Εγώ, τού σπινθήρα αυτού τού Αιωνίου Πυρός.

Στο ανθρώπινο Εγώ, όπως και στο Θείο, η ζωή εκδηλώνεται κάτω από μίαν τριπλή όψη. Η 1^η όψη πού ανάπτυσσεται τόσο στον άνθρωπο όσο και στό Σύμπαν είναι η Διάνοια, ο νούς. Η ανάπτυξη της διανοίας, τού νού, είναι εκείνο πού ενδιαφέρει τα πρώτα στάδια της ανθρω-

πινης εξέλιξης και είναι το έργο τού παρόντος σταδίου, εκείνου πού διανύει σήμερα η ανθρωπότητα πάνω στην διαδρομή της μεγάλης αποδημίας της.

Και αν ακολουθήσουμε τα εξελικτικά στάδια τής ανάπτυξης αυτής, από την εποχή πού σαν ένα απλό σπέρμα εμφανιζόταν στις πρωτόγονες φυλές τού πλανήτη μας, θα διαπιστώσουμε ότι η μόλις αναφαινόμενη μέσα σε εκείνο τον άνθρωπο διάνοια, δεν αποκρινόταν παρά ελάχιστα στις εξωτερικές επιδράσεις, διεγερόμενη μόνον από τις παροτρύνσεις καί τα πάθη τής ζωικής φύσης (εταίρος). Ας πάρουμε το παράδειγμα ενός αγρίου. Πότε βρίσκεται σε δράση ; Κάθε παρότρυνση μιας ζωικής επιθυμίας παίζει για αυτόν τον ρόλο ενός διεγερτικού.

Η πείνα, η δίψα, η σεξουαλική επιθυμία, ο ύπνος, είναι τα μόνα πού μπορούν να συγκινήσουν την γεννώμενη συνειδητότητά του.

Τα ερεθίσματα αυτά είναι από μόνα τους ικανά να την παρακινήσουν σε δράση, αλλά στο στάδιο αυτό είναι ακόμη ανίκανος για μιά ενέργεια αυτόβουλη, πού να πηγάζει έκ των έσω. Εφόσον οι ζωικές διεγέρσεις ασκούνται επάνω στην συνείδηση, από ζωή σε ζωή, από ενσάρκωση σε ενσάρκωση καί από αιώνα σε αιώνα κατά την διαδρομή των διαδοχικών αναγεννήσεων της ατομικότητας αυτής, πού δέν είναι ακόμη παρά ένα σπέρμα αδύναμο, εφ' όσον οι κραδασμοί τους διεγείρουν συνεχώς την διάνοια - την Τρίτη όπως είπαμε όψη τού Εγώ - επαναλαμβανόμενοι για αναρίθμητες φορές, αρχίζουν κάποτε να παράγουν, από το ίδιο το γεγονός τής επαναλήψεως τους, μια εσωτερική τάση να γεννώνται χωρίς τη μεσολάβηση τής εξωτερικής διέγερσης.

Βλέπουμε έτσι τον πρωτόγονο να έχει φθάσει σε ένα επόμενο στάδιο διανοητικής εξέλιξης. Δεν περιμένει τώρα να πεινάσει για να κινηθεί στην αναζήτηση τής τροφής.

Η ανάμνηση της πείνας καί της τροφής που την ικανοποιεί, είναι τώρα αρκετή ώστε να τον κάνει να κινηθεί πολύ πριν πεινάσει στην αναζήτηση τών μέσων πού θα απαιτηθούν για την ικανοποίηση τής σωματικής του ανάγκης. Όσο ασήμαντη και αν φαίνεται εκ πρώτης όψεως η διαφορά, ωστόσο, πρόκειται για μια βαθειά μεταμόρφωση πού έχει επέλθει.

Το άτομο αυτό είναι σε θέση τώρα να διεγείρεται όχι μόνο από τις παροτρύνσεις της ζωικής φύσεως του, αλλά και από μιά «νοητική εικόνα» πού αναπαριστάνει την αλγεινή κατάσταση τού σώματος πού ζητάει τροφή και ταυτόχρονα αυτήν την ίδια την τροφή πού μετατρέπει την πείνα σε σωματική ικανοποίηση.

Με λίγα λόγια, το άτομο αυτό είναι τώρα σε θέση να σχηματίζει νοητικές εικόνες- είδωλα,

πού με την σειρά τους κατευθύνουν τις ενέργειες και την δραστηριότητα του .

Πόση πράγματι μεταβολή επήλθε !

Αναφέρει ο 4^{ος} βαθμός : « Δεν θα επινοήσετε ποσώς πλέον είδωλα , δια να ενεργείτε τυφλως υπό την επιρροή τούτων » . Γίνεται Ον **Λογικό** και **Εκείνος** είναι ο **Λόγος** !

Πρόκειται εδώ για την μετάθεση τού κέντρου τής συνειδήσεως από το ζώο στον άνθρωπο. Μιά μεταβολή από τις πίο σημαντικές στην εξέλιξη τής ζωής, που χάρις σε αυτήν ο άνθρωπος προκειμένου να δράσει δεν περιμένει την εξωτερική ώθηση.

Η πηγή και η αφετηρία της δράσης του είναι τώρα εσωτερική συμβολισμένη με τον κύκλο. Από το σημείο αυτό η εξέλιξη επιταχύνεται, η Διάνοια αρχίζει να γνωρίζει τον εαυτό της και όταν συντελεστεί η μεγάλη αυτή αλλαγή - μια από τις πίο σημαντικές καί επίπονες στην όλη εξέλιξη - εμφανίζεται η Αυτοεπίγνωση. Το άτομο διαχωρίζει το Εγώ του, το σκεπτόμενο κέντρο του, από τα εξωτερικά αντικείμενα, τα αντικείμενα τής σκέψεως του, τα είδωλα.

Η διάκριση αυτή τού Εγώ και τού Μη - Εγώ επαναλαμβανόμενη ακατάπαυστα, διαπλάθει καί αναπτύσσει το σκεπτόμενο κέντρο, ώστε να το κάνει ικανό για περαιτέρω εξέλιξη.

Ποιά είναι η διαδικασία, πού θα συντελέσει σε αυτήν την περαιτέρω ανάπτυξη ;

Είναι η διαδικασία τής σύγκρουσης ανάμεσα στο Εγώ καί στο Μη - Εγώ.

Κύριο χαρακτηριστικό τής διανοίας είναι η σύγκρουση, ο διαχωρισμός καί η αντιπαράθεση. Είναι η χαρακτηριστική ιδιότητα της το να κάνει το Εγώ ένα κέντρο Ισχυρό, ένα κέντρο ξεχωριστό, γιατί χωρίς αυτό κάθε περαιτέρω εξέλιξη θα ήταν αδύνατη.

Μιά τέτοια βέβαια εξέλιξη (με την αντιπαράθεση δηλαδή καί τον διαχωρισμό) πιθανόν νά φαίνεται σαν οπισθοδρόμηση, στην πραγματικότητα όμως δεν είναι.

Γιατί το νέο αυτό Εγώ είναι ο σπόρος ενός νέου κέντρου ζωής, όπου αυτή η ίδια η Θεότητα θα αναπτυχτεί, όταν θα έχει συντελεστεί η εξέλιξη.

Είναι ανάγκη για αυτό να γίνει πρώτα ένα κέντρο συνειδήσεως απόλυτα διαχωρισμένο από κάθε άλλο παρόμοιο, προκειμένου να απελευθερωθεί και να προχωρήσει προς την τελείωση.

Είναι λοιπόν με την αντιπαράθεση και τη χωριστικότητα πού το κέντρο αυτό θα αναπτυχτεί.

Γιατί η δύναμη σε όλες τις εκδηλώσεις της αποκτάται με αγώνα και με κατάλληλη άσκηση, που συμβολίζεται στο τετράγωνο με την πάλη μεταξύ των αντιθέτων και των εναντίων .

Η ίδια αυτή αλήθεια ισχύει και σε ότι αφορά τον ηθικό κόσμο, όπως και τον φυσικό.

Γιατί και οι δύο αυτοί κόσμοι είναι κόσμοι ανομοιότητας και φαινομένων.

Η διάνοια συλλαμβάνει τις διαφορές πριν προχωρήσει στην αναγνώριση της πρωταρχικής ενότητας πού κρύβεται πίσω από αυτές. Η ανάλυση προηγείται από την σύνθεση.

Δεν θα μπορούσαμε ποτέ να συλλάβουμε την ενότητα αν
δεν είχαμε παρατηρήσει προηγουμένως την ανομοιότητα.

Εφόσον η νοητική ανάπτυξη προχωρεί, διαπιστώνουμε ότι η διάκριση ανάμεσα στο Εγώ και το Μη-εγώ οδηγεί σε μιά γενική αντιπαράθεση.

Σε κάθε ανθρώπινη φυλή, όταν η διάνοια έχει ξεπεράσει τα πρωτόγονα στάδια, ο « αγώνας » αυτός τού Εγώ προς το Μη-εγώ, προς κάθε τι έξω από το Εγώ, είναι αναγκαίος, προκειμένου να διεγείρεται και να αφυπνίζεται η νοητική εξέλιξη.

Είναι ένα στάδιο παροδικό και δεν θα πρέπει να απογοητεύονται τουλάχιστον οι μνημένοι, στους οποίους παραμένει αναμμένη η **Φλόγα** της **Ελπίδος**, οι οποίοι οφείλουν να « γνωρίζουν » την τελική έκβαση, καθώς και ότι ο κόσμος κατευθύνεται με Σοφία από την Θεότητα.

✎ Όμως για να περάσουμε από το ένα στάδιο στο άλλο, από τον ένα κύκλο στον άλλο, είναι απαραίτητη η απόκτηση συνείδησης με την μεσολάβηση, των τετραγώνων της εμπειρίας, των διαφόρων επιπέδων της ύλης. Τα τετράγωνα αυτά παρεμβάλλονται μεταξύ των κύκλων. Σταδιακά όμως, τα τετράγωνα, οι ογκόλιθοι που έχουμε στα πόδια μας, γίνονται μικρότερα. Πράγματι, πριν να διδαχτεί ο άνθρωπος το μεγάλο μάθημα ότι η **Ζωή** είναι το παν και όχι η μορφή, που περικλείεται στην έννοια τού τετραγώνου, δεν μπορεί να θεωρηθεί επαρκώς προετοιμασμένος για ένα ανώτερο βαθμό εξέλιξης, πολύ πιο δύσκολο από τον προηγούμενο.

Ένα βαθμό εξέλιξης πού συνίσταται στην σύλληψη της Ενότητας που υπάρχει πίσω από την πολλαπλότητα, της Αγάπης κάτω από την ανταγωνιστικότητα, στο να είναι κανείς ο φίλος όλων και εχθρός κανενός, διότι όλοι είμαστε αδέρφια και τέκνα τού ιδίου Θεού.

Όταν η διάνοια θα έχει φθάσει σε ένα βαθμό ανάπτυξης, σχετικά υψηλό ως προς τις συλλήψεις αυτές, τότε τα σπέρματα της επόμενης όψεως τού Θείου θα αρχίζουν να αναφαίνονται μέσα στον άνθρωπο. Η όψη αυτή είναι γνωστή σαν Μακαριότητα.

Σημαίνει την προσέγγιση των διαχωρισμένων πραγμάτων και την συνένωση τους στο Ένα. Στον Χριστιανικό συμβολισμό το ίδιο αυτό στάδιο ονομάζεται στάδιο τού Χριστού ή στάδιο της Θείας Υιοθεσίας ή **Χριστό-ενο-αισθησίας** (να αισθάνεται ένα με τον Χριστό Λόγο).

Και βλέπουμε τον Ιησού, σε μιά από τις πιο θερμές προσευχές του να παρακαλεί για τους μαθητές του όπως γίνουν ένα με Αυτόν, ενωμένοι αναμεταξύ τους και με Αυτόν τον ίδιο.

Τελος υπάρχει μία ενότητα ακόμη πιο υψηλή, ενότητα τού Υιού με τον Πατέρα, ενότητα φύσεως και όχι στοιχείων διαχωρισμένων. Η υψηλή αυτή όψη της θείας ζωής εκδηλώνεται στον άνθρωπο, πού έχει γίνει ένας σωτήρας, ένας μύστης, ο Υιός τού Θεού, σαν μία απεριόριστη Αγάπη, μία βαθύτατη συμπάθεια και συμπόνια προς όλα τα όντα.

Κάθε ανθρώπινο Εγώ, πού έχει φτάσει στο στάδιο αυτό, αποτελεί μία νέα δύναμη για την ανύψωση όλης της ανθρωπότητας, σαν μια καινούργια φτερούγα πού έρχεται να προστεθεί σε όλες τις άλλες, οδηγώντας την εξέλιξη προς τα επάνω.

Αν κάποιος είναι αδύναμος, αν υποφέρει, αν έχει αμαρτήσει, έρχεται κοντά του να τον ενισχύσει και να τού παρασταθεί, σαν τον πελεκάνο που φροντίζει και ταΐζει τα νεογνά του.

Αυτός είναι ο εκδηλωμένος Χριστός μέσα στον άνθρωπο.

Δεν υπολείπεται να διανυθεί παρά μία ακόμη εξελικτική βαθμίδα, η τελευταία για το ανθρώπινο αυτό Εγώ, που η τελειοποίηση του επιταχύνεται τώρα ολοένα και περισσότερο.

Ο Υιός γίνεται πράγματι αυτό που εν δυνάμει υπήρξε απ' αρχής της δημιουργίας «ένα με τον Πατέρα», και που περιγράφεται άριστα και με πολύ παραστατικό τρόπο στην παραβολή τού Ασώτου. Είναι η κατάσταση που κατά τον χριστιανισμό ο Θεός είναι όλος μέσα σε όλα: «*Εν αυτώ γαρ ζώμεν και κινούμεθα και εσμέν*» (Πράξεις των Αποστόλων κεφ. 17 : 28).

Η δημιουργία των κέντρων συνειδησης είναι ένας από τούς σκοπούς τής εξέλιξης τής Ζωής. Η προοδευτική σύσταση τους πραγματοποιείται με το πέρασμα τής Θείας Ζωής από μορφή σε μορφή και αυτό χωρίς τέλος, μέσα στο αέναο ξετύλιγμα τών μελλοντικών κύκλων.

Ολόκληρη λοιπόν η πορεία της Δημιουργίας και τού ανθρώπου, είναι μια προσομοίωση ανόδου σε ένα «Γολγοθά» και απεικονίζεται στο κεντρικό σχήματος τάπητος τού 18^{ου} βαθμού.

Δέν είναι δυνατόν να γνωρίζουμε από τώρα το τι μας επιφυλάσσει στο τέλος αυτή η ζωή, ούτε να συλλάβουμε τις μακρινές αυτές καταστάσεις, τούς ανώτερους αυτούς σκοπούς ;

Τα αδύναμα βέβαια μάτια μας τυφλώνονται από την εκθαμβωτική λάμψη μέσα στην οποία προβάλλει η ένωση αυτή με τον Αιώνιο Πατέρα, η ένωση που ξεπερνάει κάθε μας όνειρο.

Όταν όμως εννοήσουμε ότι είμαστε ένα μαζί Του, τότε ίσως δεν θα είναι δύσκολο να κατανοήσουμε ότι στο τέρμα της η εξέλιξη θα έχει οδηγήσει κάθε ατομική ζωή προς την ασύλληπτη αυτή Λαμπρότητα, την γνωστή μόνο στον Δημιουργό ο οποίος συντηρεί τα παιδιά του σαν τον πελεκάνο και διαμοιράζει την Ζωή του για να μπορέσουμε όλοι να την γνωρίσουμε.